

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Ivre Sistendi, Et Manvum Iniectione, Qvam Vvlgō
Arrestationem Vocant, Svccincta Explicatio**

Peck, Pierre

Antverpiæ, 1589

Arrestatio per quem fieri debeat. Cap. 19.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63495)

De Iure Sistendi.

ficiat. Quam sententiam, & humaniorem & veriore[m] esse asserit Iason ad l. de pupillo. §. si quis ipsi. nu. 2. vers. Ista secunda opinio. col. 3. ff. de no. op. nunciat. Et cum protestatio fiat duntaxat ad iuris nostri conseruationem. l. si. ff. quib. mo. pig. vel hypoth. sol. certè licet fuerit prætermissa, dummodo postea de iniustitia rei gestæ constet, non debet tollere ius partis; sicut aliàs multis locis. vbi protestatio nulla intercessit, sola impedimenti probatio sufficit. l. 2. in prin. ff. si quis caut. l. scire oportet. §. sufficit. in verb. ignoscendum ei est. ff. de excus. tut. l. quibus diebus. in princ. & ibi Bar. ad finem. ff. de condit. & demonstrat. Semper tamen cõsultius est protestatione vti, etiam si aliàs eo tempore quo interponitur ad evitandam iniuriam, seu infamiam, apud improbum creditorem nõ prodesset. Declarat enim affectum & intentionem debitoris, tam ini-quo facto reluctantem, abundansq[ue] cautela nõ nocet, hoc præcipuè seculo, quo vel minima occasiõ in abyssum & veluti labyrinthũ litium incidimus, vnde faciliè nos etiã in iusta causa, extricare non possumus.

Arrestatio per quem fieri debeat.

Caput 19.

ARGVMENTA.

Bona debitoris sine solenni ritu in creditorem transferri non possunt. nu. 1.

Pæna arrestantis propria auctoritate debitorem nõ fugituum. nu. 2.

Appa.

Apparitor utrum absque mandato Iudicis aliquē
arrestare possit. nu. 3.

Iniuriarum actio non semper reponit debitori famā,
etiā si secundum ipsum indicetur. nu. 4.

Consuetudo in arrestis attendenda. nu. 5.

Principes an sine expresso Iudicis mandato per ap-
paritorem arrestari possint. nu. 6.

Apparitor an apparitorem subdelegare queat. n. 7.

PER quem verò arrestū fieri debeat, qua-
ri posset; Nam bona aduersarij tui in te
transferri citra solennem ordinem, frustra de-
precaris, inquit, Gordianus l. si pacto. quo pce
nam. C. de pact. Sanè constat neminem in iu-
dicio exhibendum esse, nisi de cuius exhibitio-
ne Iudex pronūciavit, l. si. C. de exhib. & trās.
reis. Et si quis debitorem non fugitium pro-
pria auctoritate arrestauerit, vel detinuerit,
vel res illius, debitum perdit, & pœnis corpo-
ralibus subiicitur, secundum Math. de Af-
flict. ad constit. reg. incip. Duram & diram. in
3. notab. vers. incip. Quid autē de illo. Ideoq;
existimant Interpretes Apparitorem, seu (ut
vocat) Seruientem, absque mandato & præ-
ceptione Iudicis, nisi periculū sit in mora, non
magis debitorem alicuius detinere & arresta-
re, quam vinculis mancipare, & in carcerē du-
cere posse. Bal. ad d. l. fin. & ad l. si quando. 1 2.
q. C. de testib. arg. l. 2. C. si in causa iudic. pign.
capt. sit. Mansuerius in sua praxi, tit. de execu.
& subhast. vers. Item seruiens. quod & in Frā-
cia quoque moribus receptum esse asserit Re-
buffus,

buffus, ad consti. reg. to. 3. tit. de citat. art. 2. gl. 4. nu. 10. dū ait, quod licet quis eo ipso quod factus est Apparitor, potest statim sine alia cōmissione, ad solam partium requisitionē aduersarium citare; capere tñ, prehendere, vel arrestare sine Iudicis mandato non potest, quod res illa grauior sit, & non nisi cum iactura aliqua rei familiaris, eiusque qui arrestatur ignominia & infamia fieri solet. Sunt tamen qui existimāt creditorem simpliciter cum Apparitore publico, personam aut res sui debitoris sistere & arrestare posse; quasi scilicet eiusmodi Apparitor mandatum Iudicis ad eiusmodi actus habere videatur. Pirrhus ad consue. Aurel. tit. de exec. & locat. §. 8. in fin. Sed hoc nisi periculum sit in mora, periniquum ac durum foret. Homines enim imperiti, & nonnunquā etiam improbi, nulla facta distinctione, sæpe
4 graues viros iniuria afficiūt, quæ sola iniuriarum actione, non semper ex integro eradica-
tur, inanisq; sæpè ad id quod interest, est actio, quam excludit inopia eorū qui arrestant. arg. c. olim. de rest. spol. l. nam & is. ff. de dol. Non me latet quot & quibus in locis ea licētia Seruientib. tribuatur, sed rectēne an perperam, aliorum iudicium feret. Sæpe occurrit memoriæ meæ, scelerati illius Medij, vnus ex parasitis Alexandri, dictum: Is enim solet alios adhortari ne metuerent quoduis crimē in quēuis intendere, aut iniuriam facere, adiecitque scelerato præcepto causam appositam, vt maximè, inquit, sanet vulnus qui delatus est, ma
netta.

net tamen cicatrix. Non arbitror quenquam esse diabolum tam impium, qui re magis nefariam posset suggerere. Idem & hic fieri posset si homo grauis calumniosè à paupere arrestetur, sine causæ cognitione. Nihilominus cū Imberto c. 1. insti. forensium: consuetudinem cuiusque loci spectadam esse arbitror, quæ in eiusmodi negociis omnia potest, teste Io. Constantino ad constit. reg. art. 10. col. 6. vers. Præterea quæro. & Iac. de Belloui. in sua praxi. tit. de fuga reor. Quo modo & Io. Befsian. ad consuet. Aluer. tit. j. §. j. ca. j. dicit consuetudinem esse apud Aluernienses quod fatelles potest facere citationes quascunq;, sine alia Iudicis commissione; quia in iurisdictionib. subalternis, plerūq; agitur de modicis causis, & inter plebeios, vnde tanta solennitas non exigitur. Et quia semel est datum generale mandatum citandi iisdem; licet vbi cessat ista consuetudo, aut verius, aut tutius est, de commissione Iudicis constare debere, secundum eum. Et certa ista consuetudo ad limites rationis & æquitatis trahenda est. Vnde Ioan. Gallus in lib. arrestorum & decisionum Parlamenti, scribit Seruietem vel Apparitorem auctoritate propria & sine expresse consensu Iudicis, Parem Fræciæ, sistere vel citare non posse. Quod si tamen vni Apparitori Iudex commisit, videtur quod ille alteri Apparitori cōsocio suo ex causa hoc negocium committere & delegare potest. vt not. Math. de Afflict. ad constit. reg. quæ inci. Citationis liberæ in §. notab.

Vtrum